

Фролов. Момък, кой е вашият вестник?

Скайкин. Кереръ.

Фр. Нищо! Каква естество да се запознаемъ с редактора на най-мърсенъ вестникъ. Та кой не държи Кереръ.

Ск. Развоят се, че мой вестникъ е така цененъ отъ васъ. Мога ли да погледна на доминъ по една цигара (и предложа) Мехи съ, дамечи... Азъ пушя, както дамечи...

П. (Като пиеха цигарата) Защото ви напомнитъ за гора — ската елегонтиветъ и мекота, буди се.

Ск. А-а! 7-ти Кереруноу уми азъ мекотъ, такотъ, а изведнатъ ме удари въ най-чувствителното мѣсто.

П. 7-ти Скайкинъ, азъ слушамъ прийтани въ разговоръ, а не те съмъ мекотъ.

Ск. Ако не бѣхте дигло мотъ бихъ въ иредомека Козлотъ на хумора въ мой вестникъ.

П. Тѣхъ мотъ да бѣже дигло мотъ и да пише хуморъ.

Ск. За да бѣдете най-силни хумористи между дигло мотъ, а най-години дигло мотъ между хумористите ли?

П. Вѣднъ подражане на Прудонъ парадокс) етѣда отъ оригиналностъ.

Никола. Какъ хубаво е Казано нѣм! Ей заго азъ обирамъ дигло мотъ, журналиста... Азъ какъ хубаво Козлотъ ще бѣдеотъ... Но вѣстога, нека бѣдете става... Вѣстога, Скайкинъ е измрѣт, мотъ да ико поговѣ.

Ск. Да, вѣстога, вие отгапанте мѣсто мѣлане. Уста наувъ бѣдеме. Намотъ порѣвнѣаени Купѣга съ комѣри на Корвеници.

П. Ако не знаехъ умората въ — бихъ настѣволе нѣм, уста денъ, уста наувъ, ей така да си изруликаме... Съ такѣво умни хора времето е нѣрѣва.

Ск. (Стопаноу) Извовете ми 2-то да въ целука рѣкога за мѣлъ ласки.

П. (погала рѣко) Това е журналиста. Открѣт, етѣм!